

Arrest

nr. 156 486 van 16 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.A., werd 16 jaar geleden geboren in Arbabha in de stad Jalalabad van de provincie Nangarhar. U bent een Pashtoen. U woonde tot aan uw vertrek in 2014 in de stad Jalalabad. U ging tot de negende klas naar school. Na school speelde u cricket en deed u aan boksen. U volgde ook lessen in de moskee.

Uw vader, F., vertrok zo'n twee en half jaar geleden uit Afghanistan, daarna heeft u niks meer van hem gehoord. Uw moeder Fa. woont met uw twee jongere broers H. en Z. en uw twee zussen K. en Zo. in Jalalabad. Uw ooms zorgen voor hen. Uw broer O. (O.V. X) is hier bij u in België. Uw vader werkte op

de luchthaven van Jalalabad. Zo'n vijf jaar geleden vond daar een aanval plaats waarbij negen talibanleden om het leven kwamen. Uw vader behoorde tot de personen die geschoten hadden op de taliban. Na dit incident bleef hij nog even werkzaam op de luchthaven maar nadien werd hij ontslagen. Hij begon met zijn broer te werken in de aankoop en verkoop van auto's. Twee jaar geleden werd jullie huis plots aangevallen. Onbekende mannen schoten op jullie huis. Uw vader nam zijn kalasjnikov en begon terug te schieten. Hij gebood jullie te gaan zitten achter de muur onder het raam. Plots werd er een granaat in het huis gegooid waardoor het raam brak en u en uw broer gewond geraakten. Uw oom, die naast jullie woonde, belde de politie. Toen de politie aankwam waren de aanvallers verdwenen en werden jullie naar het ziekenhuis gebracht. Uw vader besloot dat het beter was het land te verlaten en vertrok.

Jullie bleven in Jalalabad wonen. Drie maanden voor jullie vertrek uit Afghanistan ontving u een telefoontje van een onbekend persoon. Deze zei u dat uw vader was kunnen ontkomen maar dat er door zijn schuld negen van hen waren gedood. De persoon zei u dat u aan de jihad diende deel te nemen anders zou u gedood worden. Anderhalve maand later ontving u opnieuw zo'n telefoontje. U kreeg een maand tijd om in te stemmen met hun verzoek. U was toen in het huis van uw oom langs vaderszijde die kon meeluisteren. Uw oom vond dat het te gevaarlijk was. Hij zei dat u en uw broer niet meer naar school mochten en het huis niet meer mochten verlaten. Op 21 sambula 1393 (12 september 2014) werden jullie naar Kabul gebracht en de volgende dag vertrokken u en uw broer met het vliegtuig naar Turkije. Op 3 november 2014 kwamen jullie aan in België en hebben jullie asiel aangevraagd.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw "taskara" (Afghaans identiteitsdocument), een kopie van twee puntenbladen, een kopie van uw leerlingenkaart, een kopie van drie certificaten van uw vader en een medisch attest voor. Op 10 maart 2015 werden de originelen van deze documenten binnengebracht bij het CGVS. Op 10 maart werden er ook zes foto's van uw vader, een document van de Engelse les en de enveloppe waarmee deze werden opgestuurd neergelegd. Ook werd u via een vraag om bijkomende inlichtingen om meer foto's van u en uw vader gevraagd. Op 30 april 2015 werden er aan het CGVS 29 foto's overgemaakt van u, uw broer, uw ooms en uw vader en de enveloppe waarmee deze werden opgestuurd. Tijdens het gehoor op 1 juni 2015 bracht u nog de kopieën van de taskara's van uw vader, uw broers en zussen, uw moeder, uw neef, uw twee ooms langs vaderszijde en van uw oom langs moederszijde mee.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Het CGVS erkent dat er op 13 november 2010 een aanslag plaatsvond op de luchthaven van Jalalabad (zie certificaat vader en informatie toegevoegd aan dossier). U heeft er het CGVS echter niet van kunnen overtuigen dat u hierdoor problemen heeft gekend. Hoewel het CGVS aanneemt dat uw vader voor het Afghaanse leger heeft gewerkt, ondanks uw zeer beperkte kennis hieromtrent, is het weinig aannemelijk dat deze tewerkstelling in uwen hoofde voor problemen zou zorgen. In dit verband dient vooreerst opgemerkt te worden dat deze tewerkstelling op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen.. Uw vader werkte als bewaker op de luchthaven, zo denkt u (gehoorverslag S. 2/3/2015, p. 12 en O. 2/3/2015, p. 5), en kwam nooit in uniform naar huis (gehoorverslag S. 1/6/2015, p. 6 en O. 2/3/2015, p. 10). Tevens dient er op gewezen te worden dat uw vader jaren geleden werd ontslagen (gehoorverslag S. 2/3/2015, p. 10). Dat de taliban zou weten dat uw vader op de luchthaven van Jalalabad werkte en hem of zijn familie jaren later nog zouden vervolgen, is dan ook weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle, zoals Jalalabad. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Aangezien het weinig

waarschijnlijk is dat de taliban achter uw vader zouden gekomen zijn, is het nog minder waarschijnlijk dat ze u of uw familie zouden vervolgen.

Het is hierbij opmerkelijk dat de taliban zolang, enkele jaren, zouden wachten alvorens actie te ondernemen tegen uw vader. De aanslag waarbij uw vader betrokken zou zijn geweest en waarbij negen talibanleden om het leven kwamen, vond plaats in november 2010. Na deze aanslag is uw vader nog zonder verdere problemen blijven werken op de luchthaven van Jalalabad (gehoorverslag 2/3/2015 S., p. 12). In het voorjaar van 2011 kwam er een einde aan zijn arbeidsovereenkomst en stopte uw vader met werken op de luchthaven (gehoorverslag 2/3/2015 S., p. 10). Hij begon met zijn broer te werken in de aankoop en verkoop van auto's. Uw vader ondervond geen enkel probleem tijdens de uitoefening van deze job (gehoorverslag 2/3/2015 S., p. 13 en 1/6/2015, p. 6) en kon gedurende zo'n anderhalf jaar gewoon blijven werken (gehoorverslag 2/3/2015 S., p. 15). Het dient in deze overigens opgemerkt te worden dat uw broer O. verklaarde dat uw vader niet meer werkte na zijn werk op de luchthaven (gehoorverslag O. 2/3/2015, p. 5), hetgeen de geloofwaardigheid niet ten goede komt. Pas twee en een half jaar geleden (gehoorverslag 2/3/2015 S., p. 10, 13 en O. 2/3/2015, p. 5, 9), dus ergens in 2012, zou jullie huis plots aangevallen zijn door onbekende mannen. Het is dan ook zeer merkwaardig dat de taliban ongeveer twee jaar zouden wachten alvorens actie te ondernemen tegen iemand die al sinds anderhalf jaar niet meer bij het leger zit en sindsdien in alle openbaarheid in Jalalabad werkt als autohandelaar.

Bovendien kan er op gewezen worden dat u noch uw broer er een idee van hebben wie jullie belagers die nacht waren of tot welke groepering ze behoorden (gehoorverslag 2/3/2015 S., p. 12 en O. 2/3/2015, p.10). De link die u maakt tussen deze aanval en de aanval op de luchthaven enkele jaren eerder is dan ook eerder hypothetisch.

U en uw broer zouden bij de aanval op jullie huis gewond geraakt zijn en naar het ziekenhuis zijn gebracht. Uw oom en vader zouden met de politie hebben gepraat, maar u heeft er vreemd genoeg geen idee van wat het resultaat hiervan was (gehoorverslag 2/3/2015 S., p. 13 en 1/6/2015, 7 en O. 1/6/2015, p. 3). U legt evenmin documenten voor over jullie ziekenhuisopname of van de politie (gehoorverslag 1/6/2015 S., p. 8). U en uw broer leggen wel een medisch attest voor van een dokter in België, maar dit attest kan geenszins een sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts slechts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Het neergelegde medische attest van 20/2/2015 kan geen bewijs vormen van de door u aangehaalde feiten.

Na deze aanval vonden er overigens geen aanvallen of acties meer plaats tegen uw familie of huis (gehoorverslag S., 1/6/2015, p. 7 en O. 1/6/2015, p. 4). Ook dit is opmerkelijk.

Eveneens is het weinig aannemelijk dat de taliban vervolgens weer enkele jaren zouden wachten alvorens u lastig te vallen. In de periode tussen de aanval op jullie huis in 2012 en de telefoontjes eind 2014 gebeurde er niets: er waren geen bedreigingen en ze kwamen ook niet meer naar jullie huis (gehoorverslag S. 2/3/2015, p. 13). U zou drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan in 2014 (gehoorverslag S., p. 11) plots gebeld geweest zijn door een onbekende persoon die u vertelde dat uw vader was kunnen ontkomen maar dat u aan jihad diende te doen. Vervolgens wachtte deze persoon nog anderhalve maand alvorens verdere actie te ondernemen (gehoorverslag S., 2/3/2015, p. 10, 14). Bij het tweede telefoontje werd er u opnieuw een maand de tijd gegeven. Het is weinig waarschijnlijk dat, mochten de taliban u daadwerkelijk willen treffen omwille van de daden van uw vader, ze u na al die jaren nog eens de tijd en de kans geven om te ontkomen en ze gedurende twee maanden niks van zich laten horen. Dit is weinig geloofwaardig. Bovendien zijn ze u na uw vertrek ook niet meer komen zoeken (gehoorverslag S. 2/3/2015, p. 14 en O. 2/3/2015, p. 11). Ook dit is opmerkelijk daar ze u wisten wonen, ze u daadwerkelijk wensten te rekruteren en ze ermee bedreigd hebben u te vermoorden als u niets van u zou laten horen na één maand (gehoorverslag S. 2/3/2015, p. 11 en 1/6/2015, p. 4). Dat de taliban dan ook nadien niet naar uw huis gekomen zijn (gehoorverslag S. 2/3/2015, p. 14) om u te zoeken is al evenzeer opmerkelijk. Bovendien hebben ze ook nooit geprobeerd contact op te nemen met uw moeder of oom om informatie over u te krijgen (gehoorverslag S. 1/6/2015, p. 5 en O. 2/3/2015, p. 11). Dat ze enerzijds besloten zouden hebben om na zovele jaren jullie familie opnieuw te vervolgen maar u anderzijds alle mogelijkheden geven om aan deze vervolging te ontkomen en ook nadien schijnbaar geen interesse in jullie meer vertonen, is weinig geloofwaardig.

Verder is het ook zeer opmerkelijk dat jullie geen bijkomende informatie gevraagd hebben aan uw moeder of oom over het werk van uw vader, over de hierdoor ontstane problemen na deze telefoontjes,... (gehoorverslag O. 2/3/2015, p.10). Indien jullie werkelijk plots worden gevisieerd en voor jullie leven dienen te vrezen, kan aangenomen worden dat jullie over deze zaken toch enige informatie trachten in te winnen bij jullie familieleden.

Bovendien heeft u er ook geen idee van hoe die persoon aan uw gsm-nummer kwam. U denkt dat uw vrienden het hen hebben gegeven (gehoorverslag S., 2/3/2015, p. 14). Het is weinig aannemelijk dat zij dit aan een onbekende persoon zouden geven en er u vervolgens niets van zouden zeggen.

Daarnaast is het opmerkelijk dat deze personen [de taliban] u zouden willen rekruteren om jihad te plegen, zeker aangezien u door het voormalige werk van uw vader niet als een aanhanger van de opstandelingen staat gepercipieerd. Er was nog nooit eerder geprobeerd om u te overtuigen jihad te plegen, noch thuis noch in de moskee (gehoorverslag S. 2/3/2015, p. 14, 15 en 1/6/2015, p. 5 en O. 2/3/2015, p. 11, 1/6/2015, p. 4). Uw broer O. weet niet waarom ze jullie vroegen jihad te gaan doen (gehoorverslag O. 2/3/2015, p. 11). Uit objectieve informatie blijkt eveneens dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier); het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren. Daarnaast dient er ook opgemerkt te worden dat uit specifieke landeninformatie blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassas wordt georganiseerd (i.c. werd er in de moskee niet over de jihad gesproken - gehoorverslag S. 2/3/2015, p. 15, 1/6/2015, p. 5 en O. 1/6/2015, p. 4). Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Afghanistan-specialist G. stelt zelfs dat de concrete bedreiging van families om zonen als strijder te leveren uitzonderlijk is (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt verder dat de taliban doorgaans geen personen tegen hun zin rekruteren om een zelfmoordaanslag te plegen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), de kans op een succesvolle afloop is immers klein. Diezelfde informatie vermeldt dat er aan een zelfmoordaanslag maandenlange training vooraf gaat en dat men meestal een religieuze opleiding krijgt aan een madrasa. Meestal gaat het om zeer religieuze personen die worden ingezet voor een zelfmoordaanslag.

Uit bovenstaande opmerkingen dient te worden besloten dat u uw asielmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

De overige neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststelling niet weerleggen. De taskara's van u en uw familie tonen uw identiteit en afkomst aan. Deze worden niet betwist door het CGVS. De schooldocumenten tonen aan dat u naar school bent geweest. De foto's van u en uw familie tonen niet aan dat u problemen heeft in Afghanistan. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u de taliban moet vrezen omwille van de tewerkstelling van uw vader op de luchthaven van Jalalabad. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de vreemdelingenwet. I

In het licht van al het voorgaande en rekening houdend met uw jonge leeftijd dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Bovendien beschikt u in Jalalabad nog over een afdoend familiaal en sociaal netwerk. Zowel uw moeder (gehoorverslag S. 2/3/2015, p. 5 en O. 2/3/2015, p. 5) als uw ooms langs vaderszijde en moederszijde (gehoorverslag S. 2/3/2015, p. 6 en O. 2/3/2015, p. 6) wonen nog steeds in Jalalabad.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin

2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015; de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 27 februari 2015; en COI Focus Afghanistan: Jalalabad – Aanslag op Kabul Bank 18 april 2015 van 30 april 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profiledoelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviseerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit

patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaans veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is tot slot niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat de taliban niet vergeten zijn dat zijn vader betrokken was bij de aanslag op de luchthaven van Jalalabad waarbij talibanstrijders om het leven kwamen. Zij probeerden hem en zijn broer te rekruteren onder bedreiging met de dood zodra zij op leeftijd kwamen. Verzoeker stelt als oudste zoon het hoofd van de familie te zijn en een prominent doelwit voor de taliban te zijn nu zijn vader niet aanwezig is.

Verzoeker kan enkel aangeven dat hij bij zijn asielrelaas blijft en zijn verklaringen bevestigt en herneemt. Hij meent dat zijn asielrelaas plausibel en consistent is en niet in tegenspraak met gekende gegevens. Er zijn geen tegenstrijdigheden tussen zijn relaas en dat van zijn broer. Hij wijst erop dat "werken" voor zijn jongere broer betekent "werken in dienstverband", "werken voor een baas", zoals op de luchthaven, en dat aan- en verkoop van auto's voor hem niet "werken" is, maar "zaken doen", "business". Verzoeker maakt voorbehoud om in de loop van de procedure bijkomende stukken bij te brengen die zijn relaas ondersteunen. Hij probeert via zijn familie in Afghanistan bijkomende stukken te bekomen, zoals documenten over de ziekenhuisopname van hem en zijn broer, politieverslagen in verband met de aanslag op het ouderlijk huis en dergelijke meer. Verder kan hij enkel vaststellen dat de feiten zich hebben voorgedaan wanneer ze zich hebben voorgedaan. *"De taliban hebben nu eenmaal hun eigen timing. Verzoeker en zijn broer werden gevisieerd zodra zij de leeftijd hadden dat zij voor de taliban van nut konden zijn in hun strijd. De poging tot recrutering verliep misschien niet volgens het geijkte patroon, maar het zijn de uitzonderingen die de regel bevestigen."*

Vervolgens wijst verzoeker op zijn kwetsbaar profiel als minderjarige asielzoeker en zoon van een oud-militair, waardoor verweerder volgens hem de nodige voorzichtigheid aan de dag diende te leggen bij de beoordeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker verwijst naar de beleidsnota Afghanistan van februari 2010 van het CGVS. Hij stelt dat Afghaanse asielzoekers met een geloofwaardig risicoprofiel, in lijn met

de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van juli 2009, in principe als vluchteling worden erkend.

Verder maakt verzoeker voorbehoud om in de loop van de procedure actuele informatie bij te brengen dewelke aantoonde dat de veiligheidssituatie in Jalalabad zeer precair is en van aard is om subsidiaire bescherming voor burgers uit Jalalabad noodzakelijk te maken. Volgens hem geeft verweerder toe dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden voorkomen in Jalalabad, zij het niet vaak. *“Je zal dan maar het slachtoffer zijn van een occasionele bomaanslag, die blijkbaar geregeld en steeds meer voorkomen in Jalalabad.”* Uit de stukken in het administratief dossier met betrekking tot de veiligheidssituatie komt volgens verzoeker naar voren dat Jalalabad wel degelijk een stad is waar actueel voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Deze informatie is volgens hem bovendien enkel een beperkte tijdsopname en hij wijst erop dat de veiligheidssituatie dient te worden beoordeeld op het ogenblik van de behandeling van zijn beroep en in het licht van de te verwachten evolutie. Hij meent dat het duidelijk is dat Jalalabad en omgeving opnieuw oorlogsgebied zijn. Na het vertrek van de buitenlandse troepen in 2014 en 2015 zijn de vijandelijkheden geëscaleerd, aldus verzoeker. Jalalabad is als hoofdstad van Nangarhar met een strategische luchthaven nog meer een prioritair doelwit geworden, zo meent hij. Het weigeren van subsidiaire bescherming op basis van gegevens in een tijdsgewricht van amper één jaar, is volgens hem onredelijk en onzorgvuldig. Met name werd het al dan niet bestaan van een afdoend en veilig sociaal netwerk in Afghanistan niet onderzocht, zo stelt hij. Verzoeker maakt voorbehoud om bijkomende stukken bij te brengen, die van belang zijn bij de beoordeling van de vraag naar subsidiaire bescherming en van de asielaanvraag zelf. Verzoeker verwijst nog naar een arrest van de Raad.

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 28 oktober 2015 samen met een aanvullende nota de COI Focus *“Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan”* van 10 juli 2015 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) het niet aannemelijk is dat de taliban zouden weten dat zijn vader op de luchthaven werkte en hem of zijn familie jaren na de aanslag van 13 november 2010 op de luchthaven van Jalalabad nog zouden vervolgen, temeer daar uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of operationele capaciteit heeft om “low level collaborators” te vervolgen buiten gebieden onder hun controle zoals Jalalabad, (ii) het niet geloofwaardig is dat zijn vader pas ruim twee jaar na het beëindigen van zijn werkzaamheden op de luchthaven van Jalalabad zou worden aangevallen door de taliban omwille van de aanslag van 13 november 2010, terwijl hij sindsdien in alle openheid werkte als autohandelaar in Jalalabad, (iii) noch hij, noch zijn broer enig idee hebben wie de belagers waren in 2012, (iv) hij geen idee heeft welk resultaat het gesprek tussen zijn vader en oom en de politie heeft gehad, (v) het in België verkregen medisch attest van 20 februari 2015 geen bewijs kan vormen van de aangehaalde feiten, (vi) het niet aannemelijk is dat de taliban na de aanval in 2012 opnieuw enkele jaren zouden wachten alvorens verzoeker lastig te vallen en na zijn vertrek hem niet meer zijn komen zoeken, (vii) hij geen bijkomende informatie vroeg aan zijn moeder, (viii) hij niet weet hoe de taliban aan zijn GSM-nummer geraakten, (ix) uit de door verweerder aan het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) toegevoegde informatie blijkt dat een gedwongen rekrutering door

de taliban zelden of nooit voorkomt, en (x) de overige neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker verduidelijkt welke betekenis “werken” heeft voor zijn jongere broer, namelijk “werken in dienstverband voor een baas” en niet “zaken doen zoals de aan- en verkoop van auto’s”, komt hij niet verder dan het uiten van een blote *post factum*-verklaring. Zijn broer vermeldde immers geenszins tijdens zijn gehoor op het CGVS dat zijn vader in de plaats van te werken (“in dienstverband” op de luchthaven) “zaken deed” met de aan- en verkoop van auto’s, maar enkel dat zijn vader niet meer werkte nadat deze zijn werkzaamheden op de luchthaven van Jalalabad beëindigde (gehoorverslag CGVS broer, p. 5). Waar verzoeker wijst op zijn kwetsbaar profiel van minderjarige asielzoeker en zoon van een oud-militair en verwijst naar enkele verouderde rapporten, dient erop gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het CGVS werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is. Verder brengt verzoeker geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken waar, wanneer en op welke wijze verweerder volgens hem geen of onvoldoende voorzichtigheid aan de dag zou hebben gelegd omwille van zijn jeugdige leeftijd. Voorts wordt er in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze gemotiveerd waarom niet kan worden aangenomen dat verzoeker *in concreto* vervolging zou vrezen louter omdat hij de zoon is van een oud-militair. Het enkel ontkennen dat hiermee (voldoende) rekening werd gehouden, kan deze uitgebreide motivering niet weerleggen. Waar verzoeker nog stelt dat de poging tot rekrutering vanwege de taliban niet volgens het geijkte patroon verliep, maar er op wijst dat de uitzonderingen de regel bevestigen, voert verzoeker evenmin enig concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat de taliban *in casu* volgens een ander patroon tewerk zou zijn gegaan. Waar verzoeker stelt dat hij en zijn broer pas door de taliban werden gevisieerd nadat zij de leeftijd hadden bereikt waarop zij voor de taliban tot nut konden zijn, geven zij geen verklaring voor de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat de taliban na de aanslag op de luchthaven van 2010 ruim twee jaar zouden wachten met de aanval op verzoekers ouderlijke woning en dat het evenmin aannemelijk is dat verzoeker nog bedenktijd kreeg na de telefoontjes en hij vervolgens niet meer werd gezocht na zijn vertrek.

Waar verzoeker voorbehoud maakt om nieuwe stukken neer te leggen, dient vastgesteld dat geen nieuwe stukken werden neergelegd.

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het herhalen en bevestigen van zijn reeds afgelegde verklaringen, zonder *in concreto* de motieven in de bestreden beslissing te trachten te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015; de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 27 februari 2015; en COI Focus Afghanistan: Jalalabad – Aanslag op Kabul Bank 18 april 2015 van 30 april 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profiledoelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviseerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent

een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaans veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is tot slot niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan" van 10 juli 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 10) kan worden afgeleid dat er behalve de groepering "IS in Khorasan" niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan en dus niet in de stad Jalalabad.

Waar verzoeker stelt dat uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er in Jalalabad wel degelijk sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, komt hij niet verder dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen geen dienstig verweer is. Waar hij stelt dat deze informatie slechts een beperkte tijdsopname is van één jaar, hetgeen volgens hem onzorgvuldig en onredelijk is aangezien men met de meest actuele situatie rekening dient te houden, dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel stuk bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou zijn. Waar verzoeker meent dat niet werd onderzocht of hij in Afghanistan al dan niet over een afdoende en veilig sociaal netwerk beschikt, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verklaarde dat hij van Jalalabad afkomstig is, alwaar zijn moeder nog woont samen met zijn twee jongere broers en zijn twee zussen, die onderhouden worden door zijn ooms (gehoorverslag CGVS, p. 4). Verzoeker slaagt er dan ook niet in de hierboven geciteerde motieven te weerleggen. Bijgevolg worden deze motieven door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER